

[Svend Nielsen.]

Dyr, uden politiske eller andre Rettigheder, og kun har at holde Kæft, Trit og Retning — de har overhovedet ikke begrebet et Kuk af, hvad der er sket omkring dem. De har til Eksempel heller ikke bemærket, at Krigens bedst kæmpende Hære, de sejrende Hære, ikke var dem, hvor Preusseraanden sad i Højsædet.

Danmarks Ungdom i Soldatertrøjen forstaar meget vel Disciplinens Nødvendighed. Den forstaar ogsaa, at man maa arbejde og dygtiggøre sig, den ved, at den maa paatage sig store Pligter, og den er villig til at gøre det, men den forlanger ogsaa Rettigheder. Jeg finder det saare rimeligt, at Ungdommen i Hæren, der har været med til at bære Besættelsestidens Byrder, som for manges Vedkommende har deltaget aktivt i Kampen for Landets Befrielse, snarest sikres den fulde Ret til at vælge Tillidsmænd, som kan forhandle med de overordnede om de Spørgsmaal, der ligger Mandskabet paa Hjerte. Og maa jeg have Lov til at tilføje, at denne Ungdom ogsaa bør sikres politiske Rettigheder og have Adgang til at deltage i de kommende Valg.

Det har meget rigtigt været paapeget af de tidligere Ordførere, at den Løn, man byder Mandskabet, for ikke at tale om Officerskorpset — for dets Vedkommende er der jo Tale om en Livsstilling —, er alt for ringe; der synes her i det høje Ting at herske fuld Enstemmighed om, at den er for ringe. Jeg kan derfor ikke rigtig indse Nødvendigheden af at udskyde dette Lønningsspørgsmaal, indtil Spørgsmaalet om Tjenestemandslønningerne i det hele taget skal ordnes. Jeg synes — for saa vidt det da er rigtigt, at man fra alle Sider er enig om at faa denne Sag bragt fra Haanden, fordi den trænger til at blive bragt fra Haanden —, at man maa se snarest at faa dette Problem løst. Det er givetvis nødvendigt, at man byder de Folk, der skal arbejde som Officerer inden for Hæren og Søværnet, saadanne Lønninger, at de kan leve deraf, ligesom det er paakrævet, at man faar bragt Forholdene vedrørende det indkaldte Mandskabs Familie ind under saadanne Former, at deres Gang til Socialkontorer og lignende Institutioner een Gang for alle bliver bragt til Ophør.

Jeg vil derfor henstille til den højtærede Forsvarsminister at tage ogsaa disse Spørgsmaal op til Løsning ud fra samme fremskridtsvenlige Synspunkter, som præger Udarbejdelsen af Lovforslaget vedrørende Modstandsbevægelsens ledende Folks Adgang til Hær og Flaade.

Lovforslaget skal formentlig betragtes som en Hovedlinie for den Fremgangsmaade, der skal anvendes. Et af de Spørgsmaal, der ikke er berørt i Lovforslaget, men som jeg ved interesserer Modstandsbevægelsens Folk levende, er, under hvilken Form denne Udnævnelse til overtallige værnepligtige Befalingsmænd eller til overtallige faste Befalingsmænd af Reserven skal foregaa, og dernæst naturligvis ogsaa, hvem der skal træffe den endelige Afgørelse med Hensyn til Udnævnelsen af de Ledere, der indstilles. Dette er Spørgsmaal, der ligger Modstandsbevægelsen stærkt paa Sinde: under hvad Form det skal ske, og hvem der skal træffe den endelige Afgørelse.

I Forbindelse med, at jeg rejser denne Sag, vil jeg tillade mig at henstille til den højtærede Forsvarsminister, at der sikres Modstandsbevægelsens ledende og ansvarlige Folk — der dog har de bedste Muligheder for at tage Stilling til de enkeltes Indsats og Kvalifikationer — en afgørende Indflydelse paa saavel Indstillinger som Udnævnelser, eventuelt ved Nedsættelse af et sagkyndigt Udvalg, ved hvis Sammensætning man naturligvis maa tage Hensyn til alle berettigede Interesser. Dette Synspunkt bør efter min Formening ogsaa anlægges ved Udvælgelse af de Befalingsmænd, som i Henhold til Lovforslagets § 1, Stk. 2, ønsker at deltage i en 2 Aars Uddannelse, der vil hjemle dem Ret til at indtræde som faste Befalingsmænd af Linien. For de i Henhold til denne Lov udnævnte Befalingsmænd, der forbliver i Reserven, mener jeg, det vil være af Betydning, at der snarest oprettes særlige Kursus til Uddannelse af disse Folk; og jeg tror, at man under Tilrettelæggelsen af disse Kursus, i alt Fald i første Omgang, bør tage Hensyn til, at disse Befalingsmænd formentlig vil blive Kærnen i det Befalingsmandskorps, som vil faa Ledelsen af Hjemmeværnet, for saa vidt da et saadant Værn oprettes, hvad den samlede Modstandsbevægelse oprigtigt haaber.

Vi er klar over, at de af Modstandsbevægelsens Befalingsmænd, der vælger at fortsætte Vejen ind i Linieofficerernes Rækker, maa indstille sig paa, at det vil koste Arbejde og atter Arbejde for i Løbet af et Par Aar at komme, skal vi sige, saadan nogenlunde med. Men jeg tror, at de Folk, der melder sig, ikke vil sky nogen Anstregelse for at naa Maalet. Ja, jeg ved, at mange er saadan indstillede, at de siger: Efter to Aars Uddannelse har vi vel saa megen Lærdom, at vi kan indtræde i Rækkerne som faste Befalingsmænd af Linien, men vi tror, det vil være paakrævet, at man har